

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

NAAR HÆVINGLØDEN SLUKKES

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

R M. M.

Naar

Hævngløden slukkes

**Et Blad af
Kærlighedens
Bog**

4 Akter.

**80
Optrin.**

Dette dejlige Skuespil, som med sælsom Styrke griber os om Hjertet og paavirker vort Sind langt ud over den Time, i hvilken den bevægede Handling udspilles, er uden Sammenligning den mest stilfulde Film, der nogen Sinde er udgaaet fra Nordisk Films Compagni.

Hovedpersonerne:

Fyrst Albert den Attende

Aage Hertel

Excellencen v. Thurmer

Philip Bech

Hildur, hans Datter

Rita Sacchetto

Kaptajn v. Schmetten, Adjudant hos
Fyrsten

Robert Schmidt

Paul Heine, Kunstmaler

Nicolai Johannsen

Som man ser: **alle** Første-Rangs-Kræfter, der i et beundringsværdigt Sæmmenspil hæver denne Film højt op over det almindelige!

Den majestætisk skønne Kunstnerinde, hvem Fremstillingen af Skuespillets centrale Kvindeskikkelse er betroet, har i denne lige saa fordringsfulde som interessante Rolle vundet en stor Sejr: Hildur von Schmetten er i **RITA SACCHETTO'S**

Fortolkning bleven langt mere end en Scene-Figur — hun staar for os som et Menneske, hvis Liv, rigt paa Skuffelser og rigt paa Lykke, med uforgængelige Træk vil indskrive sin Historie i vor Erindring

Afdelingerne:

1. Hildur v. Thurmer.
2. Dagen før Bryllupet.
3. Hildurs tilkommende Mand.
4. Kaptajn v. Schmetten er Adjudant hos Fyrst Albert.
5. En degenereret Fyrste.
6. „Imorgen holder jeg Bryllup med Excellencen v. Thurmers Datter.“
7. „Hun er ikke efter min Smag!“
8. „Heller ikke efter min, Deres Højhed, men — der er Penge!“
9. Bryllups-Festen.
10. Afsked fra Hjemmet.
11. En Uge senere.
12. Fyrsten aflægger Visit hos de Nygifte.
13. Fader og Datter.
14. Fejlslagne Spekulationer.
15. Ruineret!
16. Døden som Befrier.
17. Stakkels Hildur.
18. Dagen før Begravelsen.
19. Hendes sidste Hilsen.
20. „Deres Svigerfader har begaaet Under-slæb!“
21. „Min Adjudant kan ikke være gift med en Svindlers Datter!“
22. „Din Fader var en Bedrager!“
23. „Vi maa skilles!“
24. En forsmaaet Kvinde.
25. Hildur flytter ind paa et Hotel.
26. I sin Nød opsøger hun sin Faders Ven.

27. „Herren ønsker ikke at modtage Dem!“
28. Skilsmissen.
29. Hildur v. Schmettens Villa skal sælges ved Auktion.
30. „Jeg ønsker ikke Almisser af min Mand!“
31. Man kaster ikke ustraffet Vrag paa en Kvindes Kærlighed.
32. „Jeg vil ofre alt — endog min Ære — for at hævne mig!“
33. En opsigtvækkende Avisnotits.
34. „Sørg for en Loge til Forestillingen i Aften!“
35. Kaptajn v. Schmetten protesterer.
36. Hildurs Førsteoptræden.
37. En Konference over Emnet „Vore Mænd“
38. Fyrsten.
39. En opmærksom Tilskuer.
40. „Gør mig den Glæde at soupere sammen med mig paa Slottet iaften!“
41. Fyrst Albert har købt Villaen tilbage til Fru Hildur.
42. Fyrstens Kærlighed.
43. Et Ministerraad.
44. En ubehagelig Indbydelse.
45. Aftenselskabet hos Hildur.
46. v. Schmetten angrer sin Troløshed.
47. „Jeg elsker dig, Hildur!“
48. Triumf!
49. Dagen efter.
50. I Officerskasinoet.
51. Brevet.
52. „Elsker du mig endnu, saa kom i Aften Kl. 7!“

53. „Bliv min igen, Hildur!“
54. Fyrstens Besøg.
55. Hævnens Time.
56. „Han har trængt sig ind til mig!“
57. „Gaa!“
58. En Kvindes Hævn.
59. „Han vil imorgen modtage den Straf, han har fortjent.“
60. „De skal ikke komme til mig mere.“
61. Et Redskab for hendes Hævn.
62. Naar Hævngløden slukkes. —
63. Morfin.
64. Et Skridt længere ned ad Skraaplanet.
65. Naar Lysene tændes.
66. Paa Natcafé.
67. Paul Heine.
68. Et Møde.
69. Hildur og Paul paa Udflugt i Bjergene.
70. Paa Hjemvejen.
71. Gryende Kærlighed.
72. Hans Skæbne.
73. „Jeg vil tilhøre dig!“
74. „Jeg vil ikke vanære dit Navn.“
75. Hendes Opofrelse.
76. Skuddet!
77. Paul Heine allarmes pr. Telefon.
78. „Hjælp hurtigt!“
79. Paa Hospitalet.
80. Tilbage til Livet og Lykken!

Naar Hævngløden slukkes.

Den skønne Hildur v. Thurmer anses almindeligt for et af Landets bedste Partier. Hendes Fader er Ekscellence v. Thurmer, der gaar for at være en endog meget velhavende Mand.

Sandheden er, at han er — ruineret!

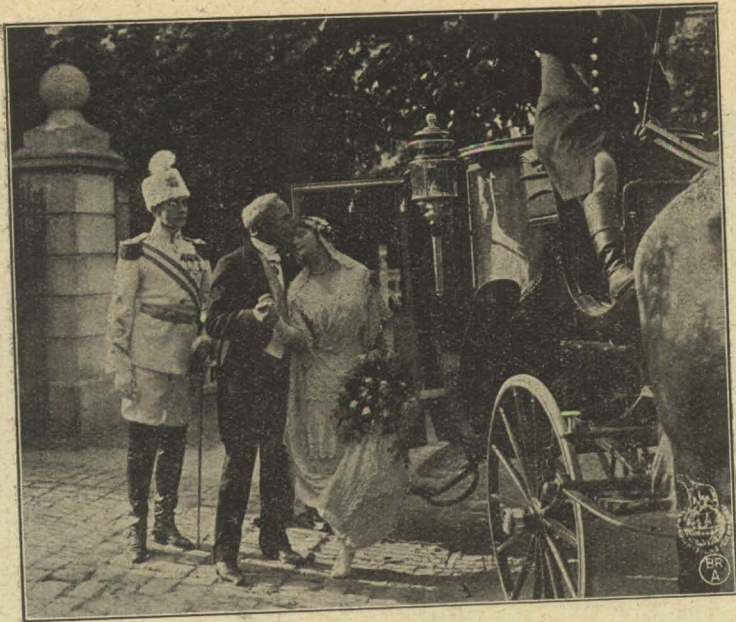
Fejlslagne Spekulationer har i Bund og Grund ødelagt hans økonomiske Stilling. Situationen er for hans egen Bevidsthed saa fortvivlet, at han kun har én Udvej tilbage: en Kugle i Tindingen. Naar han hidtil ikke har sat denne Beslutning i Værk, skyldes det ikke Fejghed men alene Hensynet til Datteren, hvem han gerne vil vide forsørget, før han tager Afsked med Livet.

Blandt de mange Bejlere, der omsværmer Hildur, er en Kaptajn v. Schmetten. Han er en samvittighedsløs Slyngel, der kun vil gifte sig med den endnu lidt naive Hildur for at skaffe sig Adgang til de Millioner, som han tror Faderen i Besiddelse af. Kærlighed for Hildur føler han ikke. Han finder som Frier den venligste Modtagelse hos Ekscellencen von Thurmer, der blot véd, at den unge Officer er Adjutant hos Landets Fyrste og er vel anskreven hos denne. Hildur, der er vant til i alle Anliggender at adlyde sin Fader, giver uden Indvendinger sit

Hildur v. Schmetten som Conferencièr,

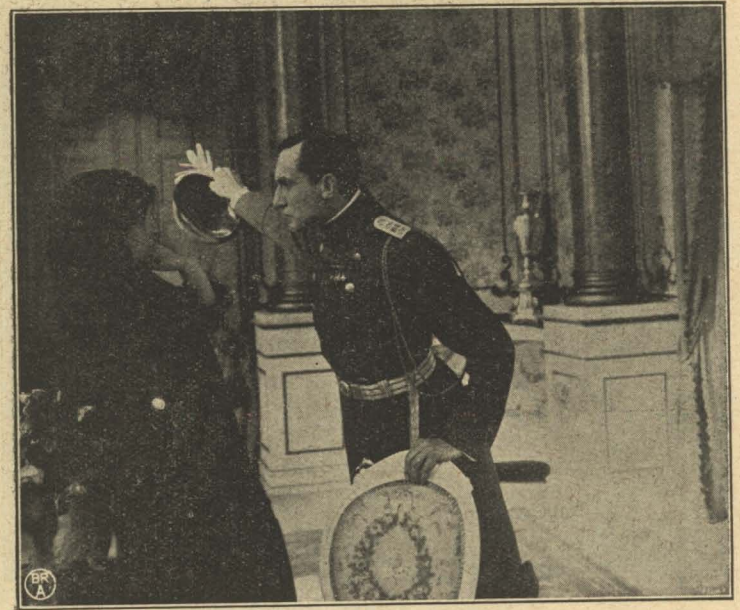
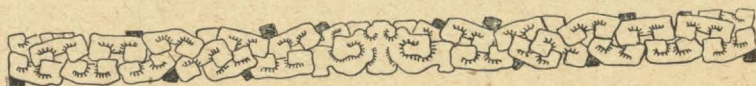

„Farvel, min Datter!“

Samtykke til en Forbindelse med den Mand, hendes Fader har udset til hende.

Da Brylluppet er vel overstaet, og de Nygifte er kommen til Ro i det fremtidige Hjem, overvældes Hildurs Fader ganske af sine økonomiske Sorger. Han synes selv, at Tidspunktet nu er kommen, da Hensynet til Datteren ikke blot tillader ham men endog kræver af ham, at han udfører den engang tagne Beslutning.

Ekscellencen v. Thurmers Selvmord vækker den allerstørste Opsigt. Paa Foranledning af Fyrst Albert bliver den Afdødes Forhold undersøgt meget grundigt, og det konstateres, at denne Mand, der, medens han levede, regnedes til Nationens Grundpiller, er død som Bedrager. Hans Bo rummer ikke paa langt nær Dækning til Kreditorerne. Den, hvem denne Oplysning gaar dybest til Hjerter, er selvfølgelig

„Vi maa skilles!“

Kaptajn v. Schmetten, der betragter sig som snydt og be-
draget for den Medgift, uden hvilken han end ikke i sin
vildeste Fantasi kunde have tænkt sig at ægte Hildur. En
Henstilling til ham fra Fyrsten om at opløse Forbindelsen
med „Svindlerens Datter“ kommer ham derfor meget be-
lejligt. Endnu medens Hildur vaander sig under det Slag,
der har ramt hende ved Faderens Død, fortæller han hende
skaanselsløst om den virkelige Aarsag til Faderens for-
tvivlede Handling, og bebuder, at de selvfølgelig ikke læn-
gere kan være Mand og Hustru. Ensom — forladt af den
Mand, hvis Støtte hun netop nu trængte til — maa hun
gaa fra sit Hjem.

Indtil sit Giftermaal har Hildur levet sit Liv fjernt fra
Verden og dens Slethed, men de sidste Tidens Prøvelser
har med overraskende Hurtighed modnet — for ikke at

„Jeg elsker Dig!“

sige hærdet — hendes barnlige Sind. Hun fatter slet ikke, at et Menneske kan rumme saa megen Nederdrægtighed som Kaptajn v. Schmetten, men ét véd hun, og det er, at hun vil hellige hele sit Liv og ofre alt — endog sin Ære — for at hævne sig paa denne Mand, der har ødelagt forgiftet hendes Liv.

I Overensstemmelse med denne Beslutning lader Hildur v. Schmetten sig engagere til et offentligt Forlystelses-etablissement, Cabaret Gallieni, hvor hun forpligter sig til at holde en literær Konference over Emnet „Vore Mænd“. Indenfor den sensationstørstende fornemme Verden vækker Meddelelsen herom en for Kaptajn v. Schmetten alt andet end smigrende Opsigt. Gennem sin Sagfører søger han at afskrække sin tidligere Hustru fra at optræde ved at true med Forbud og Retssag. Men til ingen Nytte! Hildur

Hos Fyrstens Maitresse.

nyder hans Forbitrelse og triumferer over sin første lille Sejr.

Den Aften Hildur har sin Debut som Konferenciére, er Cabaret Gallieni optaget til sidste Plads af et saare elegant og fornemt Publikum, der er kommen til Stede i Forventning om Skandaleoptrin. En af Logerne nærmest Scenen er reserveret for Fyrsten

Forhængen glider til Side, og Hildur v. Schmetten staar paa Scenen. Hendes Nakke er stolt tilbagekastet. Hendes Øjne udstraaler haanlig Kulde. Der glider et Skær af Forundring over Ansigterne i Parkettet. Er det virkelig Hildur v. Schmetten, som man husker som en beskeden, forlegen ung Pige? Den legemligt og aandeligt degenererede Fyrst Albert, der tidligere oversaa sin Adjutants undseelige og fordringsløse Hustru, bliver nu heftigt indtaget i Hildurs

„Gaa!“

udfordrende Fremtoning. Han fornyer Bekendtskabet med hende, og Hildur, som ser sine Hævnplaner fremmet ved en Forbindelse med Fyrsten, opbyder al sin Forførelseskunst for at hilde ham i sit Garn. Til en saadan Fuldkommenhed driver hun sit Koketteri, at Fyrsten efter ganske kort Tids Forløb køber hende hendes Villa tilbage, og fra nu af tilbringer han det meste af sin Tid hos hende. Det bliver ganske almindeligt, at hans Ministre, naar de ønsker at forhandle med ham om Statsanliggender, maa søge ham hos Hildur.

Tidspunktet er nu kommen for Hildur til at iværksætte sin Hævn, der er raffineret i sin Grusomhed. Hun faar Fyrst Albert til at arrangere en Fest i hendes Villa, og blandt de Indbudne er hendes tidligere Mand, Fyrstens Adjutant, Kaptajn v. Schmetten. Helst sendte han Afbud,

Kærlighedens Lykke.

men han frygter den lunefulde Fyrstes Vrede, og han maa taale den Forsmædelse at vandre som Fremmed i de Stuer, der engang har været hans, og med Bitterhed tænker han paa, at denne smukke Kvinde, der nu ejer Fyrstens Fortrolighed, en Gang var hans Hustru. Han angrer nu dybt sin Troløshed mod hende.

Hildur, der mærker, at hun er ved at vinde Spillet, sender nogle Dage efter Festen sin forhenværende Mand et Brev, hvori hun lader, som om hun har i Sinde at tilgive ham og derfor beder ham komme til hende samme Aften Klokken 9. Men til den samme Tid har Hildur, der nu staar ved sit Maal, aftalt Møde med Fyrsten, der saaledes kommer til at overraske sin Adjutant paa forbudte Veje. Hildur forklarer, at hendes Mand mod hendes Vilje er trængt ind til hende, Fyrsten opirres af v. Schmettens For-

mastelighed og idømmer ham en meget streng Straf. Hildur er tilfredsstillet og nyder sin Hævn.

Men nu, da hun ikke længere kan have nogen Nytte af sin Forbindelse med Fyrsten, bryder hun et Forhold, som for hver Dag har forekommet hende modbydeligere, og som hun udelukkende har holdt vedlige af Hensyn til den Opgave, hun har sat sig. Efter Fuldbyrdselen af sin Hævn knækker hun helt sammen. Hun bliver Morfinist, og da Morfinen ikke er tilstrækkelig til at fylde hendes Tilværelse, glider hun længere og længere ned ad Skraaplanet, til hun havner i den Hob af Kvinder, der først viser sig, naar Natte-Restauranternes Døre aabnes.

Da sker det, at hun i denne sin Fornedrelsestilstand træffer den Kærlighed, hun drømte om i sine Ungpigedage. Det er den unge Kunstmaler Paul Heine, som er bleven forelsket i hende, og som erklærer, at han vil ofre Familie og Venner blot for at maatte eje hende. Men Hildur, i hvem alle gode Følelser genvækkes ved dette rørende Bevis paa Kærlighed, nægter at tage mod dette Offer og skriver til den unge Mand, at hun vil ikke vanære hans Navn ved at knytte sin Skæbne til hans. Dertil holder hun for meget af ham. Og for ikke at fristes til at give efter for hans Overtalelser, beslutter hun selv at gøre Ende paa sin Tilværelse.

Men Skæbnen vil det anderledes. Hildur forfejler sit Skud. Efter nogle Ugers Hospitalsophold er hun fuldt helbredet, og i Pauls Kærlighed finder hun Trøst for de Skuffelser, Livet har skænket hende.

1914-

Præm. 1915. a. 30 September.

Dinersen

Standard Theatret

Falkonérrallé 73.

Eventuelle Forandringer i Programmet forbeholdes.

Panoptikonteatrets sidste
store Succés.

Naar Hævngløden slukkes

Et Blad af
Kærlighedens Bog

4 Akter, 80 Optrin.

Dette dejlige Skuespil,
som med sælsom Styrke
griber os om Hjertet og
paavirker vort Sind langt

ud over den Time, i hvilken den be-
vægede Handling udspilles, er uden
Sammenligning den mest stilfulde Film,
der nogen Sinde er udgaaet fra

Nordisk Films Co.

Den majestætisk skønne Kunstnerinde, hvem Fremstillingen
af Skuespillets centrale Kvindeskikkelse er betroet, har i
denne lige saa fordringsfulde som interessante Rolle vundet
en stor Sejr: *Hildur von Schmetten* er i

Rita Sacchettos

Fortolkning bleven langt mere end en Scene-Figur — —

hun staar for os som et Menneske, hvis Liv, rigt paa Skuffelser og rigt paa Lykke, med uforgængelige Træk vil indskrive sin Historie i vor Erindring.

Hovedpersonerne:

Fyrst Albert den Attende.....Aage Hertel
 Excellencen von Thurmer.....Philip Bech
 Hildur, hans Datter.....Rita Sacchetto
 Kaptajn von Schmetten, Adjudant hos Fyrsten...Robert Schmidt
 Paul Heine, Kunstmaler.....Nicolai Johannsen

Som man ser: alle Første-Rangs Kræfter, der i et beundringsværdigt S sammenspil hæver denne Film højt op over det almindelige!

Blandt Afdelingerne nævnes:

Hildur v. Thurmer	Skilsmissen
Dagen før Bryllupet	Hildur v. Schmettens Villa skal sælge
Hildurs tilkommende Mand	„Jeg vil ofre alt — endog min Ære — for at hævne mig“
Kaptajn v. Schmetten er Adjudant hos Fyrst Albert	En opsigtvækkende Avisnotits
En degenereret Fyrste	Kaptajn v. Schmetten protesterer
„Imorgen holder jeg Bryllup med Excellencen v. Thurmers Datter“	Hildurs Førsteoptræden
„Hun er ikke efter min Smag!“	En Konference over Emnet
Heller ikke efter min, Deres Højhed, men — der er Penge!“	„Vore Mænd“
Bryllupsfesten	„Gør mig den Glæde at soupere sammen med mig paa Slottet laften“
Afsked fra Hjemmet	Fyrst Albert har købt Villaen tilbage til Fru Hildur
En Uge senere	Fyrstens Kærlighed
Fyrsten aflægger Visit hos de Nygifte	Et Ministerraad
Fader og Datter	Aitenselskab hos Hildur
Fejlslagne Spekulationer	Triumf!
Ruineret!	Brevet
Døden som Befrier	„Elsker du mig endnu, saa kom i Aften Kl. 7“
Stakkels Hildur!	„Bliv min igen, Hildur!“
Dagen før Begravelsen	En Kvindes Hævn
Hendes sidste Hilsen	Naar Hævngløden slukkes
„Deres Svigerfader har begaaet Underslæb!“	Morfin
„Min Adjudant kan ikke være gift men en Svindlers Datter“	Et Skridt længere ned ad Skraa-planet
„Din Fader var en Bedrager!“	Paul Heine
„Vi maa skilles!“	Et Møde
En forsmaaet Kvinde	Gryende Kærlighed
Hildur flytter ind paa et Hotel	Hans Skæbne
Hun opsøger sin Faders Ven	Hendes Opofrelse
„Herren ønsker ikke at modtage Dem“	Skuddet!
	Paa Hospitalet
	Tilbage til Lykken

Samt stort Ekstranummer!

Udførligt Program faas ved Kassen
 for 5 Øre.

En Kvindes Hævn.

Personerne:
Fyrst Albert.....Herr Aage Hertel
Ekscellensen v. Thurmer.....Herr Philip Bech
Hildur, hans Datter.....Frk. Rita Sæchetto
Kaptajn v. Schmetten, Adjutant hos Fyrsten.Herr Robert Schmidt
Paul Heine.....Herr Nicolai Johannsen

Den skønne Hildur v. Thurmer anses almindeligt for et af Landets bedste Partier. Hendes Fader er Ekscellensen v. Thurmer, der gaar for at være en endog meget velhavende Mand. Sandheden er, at han er ruineret. Fejlslagne Spekulationer har i Bund og Grund ødelagt hans økonomiske Stilling. Situationen er for hans egen Bevidsthed saa fortvivlet, at han kun har én Udvej tilbage: en Kugle i Tindingen. Naar han hidtil ikke har sat denne Beslutning i Værk, skyldes det ikke Fejghed men alene Hensynet til Datteren, hvem han gerne vil vide forsørget, før han tager Afsked med Livet.

Blandt de mange Bejlere, der omsværmer Hildur, er en Kaptajn v. Schmetten. Han er en samvittighedsløs Slyngel, der kun vil gifte sig med den endnu lidt enfoldige Hildur for at skaffe sig Adgang til de Millioner, som han tror Faderen i Besiddelse af. Kærlighed for Hildur føler han ikke, Han finder som Frier den venligste Modtagelse hos Ekscellensen von Thurmer, der blot ved, at den unge Officer er Adjutant hos Landets Fyrste og er vel anskreven hos denne. Hildur, der er vant til i alle Anliggender at adlyde sin Fader, giver uden Indvendinger sit Samtykke til en Forbindelse med den Mand, Hendes Fader har udset til hende.

Da Brylluppet er vel overstaaet og de Nygifte er kommen til Ro i det fremtidige Hjem, overvældes Hildurs Fader ganske af sine økonomiske Sorger. Han synes selv, at Tidspunktet nu er kommen, da Hensynet til Datteren ikke blot tillader ham men endog kræver af ham, at han udfører den engang tagne Beslutning.

Ekscellensen v. Thurmers Selvmord vækker den allerstørste Op-

sigt. Paa Foranledning af Fyrst Albert bliver den Afdødes Forhold undersøgt meget grundigt, og det konstateres, at denne Mand, der, medens han levede, regnedes til Nationens Grundpiller, er død som Bedrager. Hans Bo rummer paa langt nær Dækning til Kreditorerne. Den, hvem denne Oplysning, gaar dybest til Hjerte, er selvfølgelig Kaptajn v. Schmetten, der betragter sig som snydt og bedraget for den Medgift, uden hvilken han ^{end} ikke i sin vildeste Fantasi kunde have tænkt sig at ægte Hildur. En Henstilling til ham fra Fyrsten om at opløse Forbindelsen med "Svindlerens Datter" kommer ham derfor meget belejligt. Endnu medens Hildur vaander sig under det Slag, der har ramt hende ved Faderens Død, fortæller han hende skaanselsløst om den virkelige Aarsag til Faderens fortvivlede Handling, og bebuder, at de selvfølgelig ikke længere kan være Mand og Hustru. Ensom - forladt af den Mand, hvis Støtte hun netop nu trængte til - maa hun gaa fra sit Hjem.

Indtil sit Giftermaal har Hildur levet sit Liv fjernt fra Verden og dens Slethed, men de sidste Tidens Prøvelser har med overraskende Hurtighed modnet - for ikke at sige, hårdet - hendes barnlige Sind. Hun fatter slet ikke, at et Menneske kan rumme saa megen Nederdrægtighed som Kaptajn v. Schmetten, men ét ved hun, og det er, at hun vil hellige hele sit Liv og ofre alt - endog sin Ære - for at hævne sig paa denne Mand, der har ødelagt..... forgiftet hendes Liv.

I Overensstemmelse med denne Beslutning lader Hildur v. Schmetten sig engagere til et offentligt Forlystelsesetablissement, Cabaret Gallieni, hvor hun forpligter sig til at holde en literær Konference over Emnet "Vore Mænd". Indenfor den sensationstørstende, fornemme Verden vækker Meddelelsen herom en for Kaptajn v. Schmetten alt andet end smigrende Opsigt. Gennem sin Sagfører søger han at afskrække sin tidligere Hustru fra at optræde ved at true med

Forbud og Retssag. Men til ingen Nytte! Hildur nyder hans Forbitrelse og triumferer over sin første lille Sejr.

Den Aften Hildur har sin Debut som Konferencière, er Cabaret Gallieni optaget til sidste Plads af et saare elegant og fornemt Publikum, der er kommen til Stede i Forventning om Skandaleoptrin. En af Logerne nærmest Scenen er reserveret for Fyrsten.....

Forhænge glider til Side, og Hildur v. Schmetten staar paa Scenen. Hendes Nakke er stolt tilbagekastet. Hendes Øjne udstråler haanlig Kulde. Der glider et Skar af Forundring over Ansigterne i Parkettet. Er det virkelig Hildur v. Schmetten, som man husker som en beskeden, forlegen ung Pige? Den legemligt og aandeligt degenererede Fyrst Albert, der tidligere oversaa sin Adjutants udselige og fordringsløse Hustru, bliver nu heftigt indtaget i Hildurs udfordrende Fremtoning. Han fornyr Bekendtskabet med hende, og Hildur, som ser sine Havnplaner fremmet ved en Forbindelse med Fyrsten, opbyder al sin Forførelseskunst for at hilde ham i sit Garn. Til en saadan Fuldkommenhed driver hun sit Koketteri, at Fyrsten efter ganske kort Tids Forløb køber hende hendes Villa tilbage, og fra nu af tilbringer han det meste af sin Tid hos hende. Det bliver ganske almindeligt, at hans Ministre, naar de ønsker at forhandle med ham om Statsanliggender, maa søge ham hos Hildur.

Tidspunktet er nu kommen for Hildur til at iværksætte sin Hævn, der er raffineret i sin Grusomhed. Hun faar Fyrst Albert til at arrangere en Fest i hendes Villa, og blandt de Indbudne er hendes tidligere Mand, Fyrstens Adjutant, Kaptajn v. Schmetten. Helst sendte han Afbud, men han frygter den lunefulde Fyrstes Vrede, og han maa taale den Forrædelse at vandre som Fremmed i de Stuer, der engang har været hans, og med Bitterhed tænker han paa, at denne smukke Kvinde, der nu ejer Fyrstens Fortrolighed, en Gang har været hans. Han angrer dybt sin Troløshed mod hende.

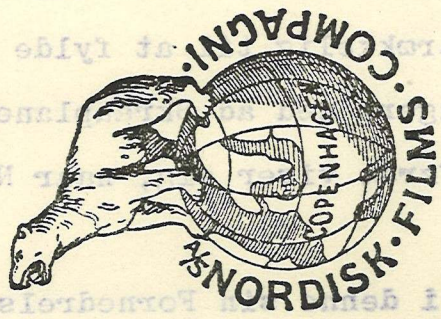
Hildur, der mærker, at hun er ved at vinde Spillet, sender nogle Dage efter Festen sin forhenværende Mand et Brev, hvori hun læder, som om hun har i Sinde at tilgive ham og derfor beder ham komme til hende samme Aften Klokken 9. Men til den samme Tid har Hildur, der nu staar ved sit Maal, aftalt Møde med Fyrsten, der saaledes kommer til at overraske sin Adjutant paa forbudte Veje. Hildur forklarer, at hendes Mand mod hendes Vilje er trængt ind til hende, Fyrsten opirres af v. Schmetsens Formastelighed og idømmer ham en meget streng Straf. Hildur er tilfredsstillet og nyder sin Havn.

Men nu da hun ikke længere kan have nogen Nytte af sin Forbindelse med Fyrsten, bryder hun et Forhold, som for hver Dag har forekommet hende nodbydeligere, og som hun udelukkende har holdt vedlige af Hensyn til den Opgave, hun har sat sig. Efter Fuldbyrdselsen af sin Havn knækker hun helt sammen. Hun bliver Morfinist, og da Morfinen ikke er tilstrækkelig til at fylde hendes Tilværelse, glider hun længere og længere ned ad Skraaplanet, til hun havner i den Hob af Kvinder, der først viser sig, naar Natterestauranternes Døre aabnes.

Da sker det, at hun i denne sin Fornedrelsestilstand træffer den Kærlighed, hun drømte om i sine Ungpige dage. Det er den unge Kunstmaler Paul Heine, som er bleven forelsket i hende, og som erklærer, at han vil ofre Familie og Venner blot for at maatte eje hende. Men Hildur, i hvem alle gode Følelser genvækkes ved dette rørende Bevis paa Kærlighed, nægter at tage mod dette Offer og skriver til den unge Mand, at hun vil ikke vanære hans Navn ved at knytte sin Skæbne til hans. Dertil holder hun for meget af ham. Og for ikke at fristes til at give efter for hans Overtalelser, beslutter hun selv at gøre Ende paa sin Tilværelse.

Mån Skæbnen vil det anderledes. Hildur forfejler sit Skud. Efter nogle Ugers Hospitalsophold er hun fuldt helbredet, og i Pauls Kærlighed finder hun Trøst for de Skuffelser, Livet har skænket hende.

Hilbur, der marker, at hun er ved at vinde Spillet, sender nog-
 le Dage efter Fæsten sin forhenryndte Mand et Brev, hvortil hun ja-
 der, som om hun var i Stinde at tilgive ham og derfor beder han kam-
 me til hende samme Aften Kløkken 9. Men til den samme Tid var Hil-
 bur, der nu staaer ved sit Mal, affaldt Møde med Fyrsten, der saale-
 des kommer til at overraske sin Adjutant paa forlydte Veje. Hilbur
 forklarer, at hendes Mand mod hendes Vilje er trængt ind til hende,
 Fyrsten oplyses af v. Schmetzens Formastelighed og idammer han en
 meget streng Brev. Hilbur er tilfredsstillt og nyder sin Havn.
 Men nu da hun ikke længere kan have nogen Nytte af sin Fortin-
 delise med Fyrsten, tryder hun at forholde, som for hver Dag har fo-
 rekommendation hende modbydeligere, og som hun udelukkende har holdt ved-
 lige at hensyn til den Opførelse, hun har sat sig. Efter Fuldbetjæl-
 sen af sin Havn knækker hun helt sammen. Hun bliver kortindst, og
 da Morten ikke er tilstede, at lyde hendes Tilværelse,
 glider hun længere og længere i Landet, til hun havner i
 den Hob af Kvinder, der i Høstrestaurantens
 Dure sadnes.
 Da sker det, at hun i den Formiddagsstiltand træffer
 den Karlighed, hun drømte om i sine Ungpigeaare. Det er den unge
 Kunstner Paul Heine, som er bleven forelsket i hende, og som er-
 klarer, at han vil ofre Familie og Vänner blot for at møde hende.
 Men Hilbur, i hvem alle gode Følelser genvækkes ved dette
 varende Brevs paa Karlighed, nægter at tage mod dette Offer og skrj-
 ver til den unge Mand, at hun vil ikke vandre hans Navn ved at knyt-
 te sin Skæbne til hans. Derfor holder hun for meget af ham. Og for
 ikke at fristes til at give efter for hans Overtalser, beslutter
 hun selv at gøre Ende paa sin Tilværelse.
 Men Skæbnen vil det anderledes. Hilbur fortæller sit Skud.
 Efter nogle Ugers Hospitalophold er hun fuldt helbredet, og i Paris
 Karlighed finder hun Trøst for de Skuffelser, Livet har skænket hende.

Fra Nordisk-samlagen

Die Schicksale der Gräfin Lenore.

Höfisches Drama in vier Akten.

In der Hauptrolle: Rita Sacchetto.

Personen:

Fürst Albert
Baron Peres
Lenore, seine Tochter
Graf Zamorga, Adjutant des Fürsten
Hans Hart, Maler

Graf Zamorga, der Adjutant des Fürsten Albert, ist mit der schönen Tochter des Barons Peres verlobt. Nicht Liebe leitete ihn zu diesem Bündnis, sondern allein die Erwägung, dass Lenore die einzige Erbin ihres reichen Vaters ist. Als der Fürst seinen Offizier andeutet, dass die in Frage kommende junge Dame nicht gerade sein Geschmack sei, pflichtet er mit zynischer Offenheit den Urteil Seiner Durchlaucht bei. Der Fürst sprach indessen nicht die Wahrheit. Dieser verlebte, verweichlichte Monarch, der seine Tage mit der Pflege seines Körpers zubringt und seine Untertanen nur als Steuerzahler betrachtet, hofft vielmehr, die Gunst der jungen Gräfin zu gewinnen, und zu diesem Zwecke ist es ratsamer, den Gatten im Unklaren über seine Gefühle zu lassen. Allein ehe der Fürst seine Absicht ausführen kann, wirft ein tragisches Ereignis die junge Frau von der Höhe ihres Glücks und ihrer gesellschaftlichen Stellung herab. Schon längst ist der Reichtum ihres Vaters den Weg alles Irdischen geflossen, um aber das Märchen aufrechtzuerhalten, hat er Unterschleife begangen, die ihm schliesslich die Pistole in die Hand brücken. Wider ist es der Fürst, der in das Leben der armen jungen Frau eingreift. Diesmal eröffnet er seinem Adjutanten, dass sein diensttuender Offizier keine Beziehungen zu der schwer kompromittierten Familie des Barons haben dürfe. Graf Zamorga macht sich diese Auffassung seines fürstlichen Herrn nur zu gern zu eigen. Seine Heirat hat ihn tief enttäuscht. Er empfindet nur noch

Groll und Bitterkeit für seine Frau. So teilt er ihr mit unverhüllter Verachtung und harten Worten seinen Entschluss mit, sich von ihr scheiden zu lassen. Es kümmert ihn nicht, was er in seinen Weibe durch seine niedrige, ungrossmütige Handlungsweise zerstört. Kurz und bündig lautet sein Befehl, sie solle das Haus verlassen und in einem Hotel seine weiteren Entschliessungen abwarten. Lenore sucht zunächst die Hilfe eines Freundes ihres Vaters. Aber sie steht vor verschlossener Tür. Da erst macht sie sich klar, dass sie eine Ausgestossene ist, eine Paria, für die es kein Mitleid, kein Erbarmen, keine helfende Güte gibt. In diesen ihren elendesten Stunden reift in ihr der Entschluss, ihr Leben von nun ab der Vergeltung zu widmen: Zu hart, zu grausam hat das Schicksal mit ihr verfahren.

Nachdem die Scheidung vollzogen ist, tritt sie, ungeachtet der Proteste des Grafen Zamorga, in einem Kabarett auf, wo der Fürst sie wieder sieht. Albert, der sich plötzlich der Erfüllung seiner Wünsche so nahe sieht, lädt die Künstlerin auf sein Schloss und schenkt ihr seine Gunst.

Gräfin Lenore spielt nun am Hofe die erste Rolle. Ihr Wort bedeutet Gnade und Ungnade, ihre Bitte ist dem Fürsten Befehl. So sieht sich denn Graf Zamorga eines Tages zu seinem ohnmächtigen Zorn gezwungen, den Empfängen Lenore als einer ihrer rechtlosesten Kavaliere beizuwohnen. Jetzt da Lenores Schönheit voll erblüht ist und sie mit wahrhaft königlicher Gebärde den Hof beherrscht, erkennt er erst, was er in ihr verloren. Um so grösser ist sein Glück, als sie ihre Gunst ihm offenbar zuzuneigen scheint. Doch diese weiche Regung ihm gegenüber ist nichts als eine kluge List. Lenore bereitet ein Zusammentreffen vor, das der Fürst im gefährlichsten Augenblick unterbricht. Da Lenore sich im gegebenen Moment gegen die Liebkosungen des Grafen zur Wehr setzt, glaubt der Fürst ihren

Versicherungen, es handle sich um eine unverschämte Belästigung ihres einstigen Gatten. Graf Zamorga sieht einer schmachvollen Strafe entgegen, und Lenore weiss sich gerächt.

Nun aber vermag sie auch die lächerliche Komödie, die sie bisher gespielt hat, nicht mehr fortzusetzen. Sie bricht mit dem Fürsten und flieht die Stadt, in der sie so namenlos unglücklich wurde.

Doch wohin sie der Wandertrieb nun auch führt, überall bleibt sie die Frau, die sie gewesen, die geschiedene Gattin und Geliebte eines Fürsten, die Tochter eines Betrügers Einmal noch scheint das Schicksal sie auf des Lebens Höhen führen zu wollen. Sie lernt einen jungen Künstler ^{/n}kenne, der ihr seine ehrliche grosse Neigung entgegenbringt. Aber Lenore vergisst keinen Augenblick, dass eine Heirat mit ihr für Hans Hart ein Unglück bedeuten würde. Denn er würde immer an der Vergangenheit, die sie wie eine schwere Kette trägt, schmerzvoll zu leiden haben, vielleicht gar daran zu Grunde gehen. Und so bringt sie ihm denn stillen Herzens das grösste Opfer. Sie scheidet aus seinem Leben und gibt sich selbst den Tod, über all ihre Verfehlungen und Irrtümer den Mantel weihevoller, reiner Liebe breitend.

Versuchen, es handie sich um eine unvorhergesehene Bekämpfung
 ihres einstigen Gatten. Graf Kemora steht einer schmerzlichen Strafe
 entgegen, und Lenore weiss sich gerächt.

Man aber vermag sie auch die fächerliche Korbale, die sie
 bisher gespielt hat, nicht mehr fortzusetzen. Sie bricht mit dem
 Fürsten und zieht die Stadt, in der sie so manches unglücklich
 wurde.

Gott wolle sie der Wankerschick nun auch führt, Ekelall bleibt
 sie die Frau, die sie gewesen, die geschiedene Gattin und Geliebte
 eines Fürsten, die Tochter eines Betrügers ... Einmal noch scheint
 das Schicksal sie auf des Lebens Höhen führen zu wollen. Sie lernt
 einen jungen Künstler kennen, der ihr seine ehrliche grosse Meinung
 entgegenbringt. Aber Lenore versteht keinen Augenblick, dass eine
 Heirat mit ihr für Hans nur ein Leben bedeuten würde. Wenn er
 würde immer an der Vergangenheit eine schwere Kette
 trägt, schwerer als Leiden, ger daran zu Grunde
 gehen. Und so bringt sie ihm den grössten Opfer.
 Sie scheidet aus seinem Leben und gibt sich selbst den Tod, über all
 ihre Verlobungen und Trübsal der Mantel weihenoller, keiner Liebe
 prehend.

— 0 0 0 —

La vengeance d'une femme.

-----+-----

Personnages:

Le prince Albert
Son Excellence de Hachly
Claire, sa fille
Le capitaine de Bretteville, aide de camp du prince
Henri Demaret, artiste peintre

La belle Claire de Hachly est en général regardée comme un bon parti. Elle est fille de son Excellence de Hachly, qui passe pour être très riche, mais qui, en vérité, est ruiné. Des spéculations manquées ont complètement détruit sa position économique, et il trouve la situation si désespérée qu'il ne lui reste qu'un moyen: se brûler la cervelle. Ce n'est que par égard pour sa fille qu'il n'a pas encore exécuté sa résolution, car il veut voir son avenir assuré avant de quitter la vie.

Parmi les adorateurs de Claire se trouve le capitaine de Bretteville. C'est un coquin sans scrupules qui ne désire se marier avec la petite Claire, encore très naïve, que pour se procurer les millions, qu'il pense que son beau-père possède. Il n'a point d'amour pour Claire. Il trouve un bon accueil chez son Excellence de Hachly, qui sait seulement que le jeune officier est aide de camp chez le prince du pays, et que le prince l'estime. Accoutumée à obéir à son père en toutes occasions, Claire consent sans faire d'objections au mariage avec l'homme que son père a choisi pour elle.

Quand le mariage a eu lieu et que les nouveaux-mariés sont bien installés dans leur nouvelle demeure, le père de Claire qui est tout à fait accablé par ses chagrins économiques, trouve à présent que le moment est venu, quand les égards pour sa fille, non seulement lui permettent, mais demandent même qu'il exécute sa résolution.

Le suicide de son Excellence de Hachly provoque la plus grande sensation. Sur la demande du prince Albert la situation du défunt est examinée à fond, et il est constaté que cet homme qui, pendant sa vie était regardé comme un des soutiens de la nation, est mort comme un escroc. Ses biens ne suffisent pas pour couvrir les créanciers. Naturellement celui qui prend cet événement le plus à coeur est le capitaine de Bretteville, qui se regarde comme trompé pour la dot, sans laquelle il ne se serait jamais marié avec Claire. Une offre que le prince lui fait de dissoudre le mariage avec la fille d'un escroc lui vient très à propos. Pendant que Claire souffre encore du coup, qui l'a frappée par la mort de son père, le capitaine lui raconte sans scrupule la raison vraie de l'action malheureuse de son père et qu'ils ne peuvent plus être mariés. Isolée et abandonnée par l'homme de l'appui duquel elle a besoin justement à présent, elle quitte sa maison.

Jusqu'à son mariage Claire a vécu loin de la méchanceté du monde, mais les rudes épreuves du dernier temps ont mûri, pour ainsi dire endurci, son âme enfantine avec une rapidité étonnante. Elle ne conçoit point du tout qu'un homme puisse être aussi vil que le capitaine de Bretteville, mais ce qu'elle sait, c'est qu'elle sacrifiera toute sa vie, même son honneur, pour se venger de l'homme qui a gâté, empoisonné sa vie.

Pour atteindre son but, Louise de Bretteville se fait engager dans un lieu de réjouissances public, le "Cabaret Galliéni", où elle s'engage à faire une conférence littéraire intitulée "Nos époux". Cette nouvelle éveille dans le monde noble et aride de sensations une attention peu agréable au capitaine de Bretteville. Par son avocat, il cherche à retenir sa femme de monter sur les planches et la menace d'un procès. Mais c'est en vain! Louise jouit de la fureur du capitaine triomphe de sa première victoire.

Le soir où Claire a son début comme conférencière le cabaret Gallièni est occupé jusqu'à la dernière place par un public très élégant et très noble n'attendant qu'un scandale. Le prince se trouve dans une des loges près de la scène.

Le rideau s'ouvre, et Claire de Bretteville se trouve sur la scène. Elle redresse la tête d'une manière très hautaine. Ses yeux montrent une froideur dédaigneuse. Les visages au parquet expriment la surprise. Est-ce que c'est vraiment Claire de Bretteville, qu'on se rappelle comme une jeune fille très naïve et très modeste? Le prince Albert, homme dégénéré au physique comme au moral, s'éprend violemment de Claire à présent si provocante. Il renouvelle sa connaissance avec elle, et Claire qui comprend que ses projets de vengeance peuvent avancer par une relation avec le prince, emploie tout son art pour le séduire. Elle le fait d'une manière si parfaite que peu de temps après le prince lui rachète sa villa d'autrefois et passe la plupart de son temps chez elle. Alors il devient tout à fait ordinaire que les ministres le cherchent chez Claire quand ils veulent lui parler des affaires de l'état.

Le moment est arrivé pour Claire d'exécuter sa vengeance, qui est raffinée dans sa cruauté. Elle laisse le prince Albert donner une fête dans sa villa et parmi les invités se trouve son ancien mari, l'aide de camp du prince le capitaine de Bretteville. Il aurait bien voulu refuser l'invitation, mais il a peur de la colère du prince si capricieux. Alors, il doit subir l'humiliation de passer comme un étranger dans la maison, dont il était naguère le maître, et il regrette amèrement sa lâche conduite envers Claire.

Claire qui comprend qu'elle est en train de gagner la partie envoie quelques jours après la fête une lettre à son ancien mari, dans laquelle elle feint une intention de lui pardonner et lui demande un rendez-vous chez elle le même soir à neuf heures. Mais Claire, qui touche à son but, a en même temps arrangé

un rendez-vous avec le prince, qui ainsi surprend son aide de champ, marchant sur ses brisées. Claire explique que son mari a pénétré chez elle contre sa volonté, et le prince irrité par la témérité du capitaine de Bretteville le condamne à une punition très sévère. Claire est satisfaite et jouit de sa vengeance .

Mais à présent qu'elle ne peut plus avoir de profit d'une relation avec le prince, elle rompt cette liaison qui de chaque jour lui pèse de plus en plus, et qu'elle n'a établie que pour arriver au but, qu'elle s'était proposé. Après l'accomplissement de sa vengeance, Claire est complètement anéantie. Elle recourt à la morphine et quand cela ne suffit plus à remplir son existence elle tombe de plus en plus sur la pente glissante jusqu'à ce qu'elle tombe au milieu de ses femmes qui ne se montrent que quand les portes des restaurants de nuit s'ouvrent.

Alors dans cet état d'humiliation elle arrive à rencontrer l'amour dont elle a rêvé dans ses jours de jeune fille. C'est le jeune artiste peintre Henri Demaret qui s'est épris d'elle et qui déclare qu'il sacrifiera sa famille et ses amis pour la posséder. Mais Claire, en qui tout les bons sentiments se sont réveillés par cette preuve touchante d'amour, refuse d'accepter ce sacrifice et écrit au jeune homme, qu'elle ne veut pas déshonorer son nom en liant sa destinée à la sienne. Elle l'aime trop pour faire cela. Et pour ne pas être tentée de céder à ses persuasions, elle se décide elle-même à mettre fin à sa vie.

Mais le sort le veut autrement. Claire manque son coup. Après un séjour de quelques semaines dans un hôpital elle est tout à fait guérie, et dans l'amour d'Henri elle trouve la consolation des déceptions que la vie lui a données.

un rendez-vous avec le prince, qui ainsi surprend son aide de camp.
 marchant sur ses pas. Claire explique que son mari a pénétré
 chez elle contre sa volonté, et le prince irrité par la témérité
 du capitaine de Brétville le condanne à une punition très sévère.
 Claire est satisfait et jouit de sa vengeance.

par Kinnor pour

Mais à présent qu'elle ne peut plus avoir de profit d'une
 relation avec le prince, elle rompt cette liaison qui de chaque jour

A/s **NORDISK FILMS CO.**
 COPENHAGUE

BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.
 VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.
 BARCELONE. SOFIA.

scribit et écrit au jeune homme, qu'elle ne veut pas déshonorer
 son nom en lisant sa déclinée à la sienne. Elle l'aime trop
 pour faire cela. Et pour ne pas être tentée de céder à ses persua-
 sions, elle se décide elle-même à mettre fin à sa vie.

Mais le sort le veut autrement. Claire mande son coup.
 Après un séjour de quelques semaines dans un hôpital elle est tout
 à fait guérie, et dans l'amour d'Henri elle trouve la consolation
 des déceptions que sa vie lui a données.